

Az ima erejéről

XVI. Benedek pápa május 9-én délelőtt, a szerdai kihallgatás alkalmával folytatta az imának szentelt katekéziseinek sorát, ez alkalommal Szent Péter életének utolsó időszakáról tanított a jelenlévő zárándokoknak.

Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatunk Szent Péter életének utolsó eseményeiről, vagyis amikor börtönbe vetették és onnan csodálatos módon kiszabadult az Úr angyala segítségével által. Az eseményhez szorosan kötődik az Egyház imája Szent Lukács szerint, aki így ír róla: „Míg Pétert fogva tartották a börtönben, az Egyház állandóan imádkozott érte az Istenhez” (ApCsel 12,5), majd pedig szabadulását követően a következőket fogalmazza meg: „Mihelyt feleszmélt, elment Máriának, a Márknak nevezett János anyjának a házába, ahol sokan voltak együtt és imádkoztak” (ApCsel 12,12). E két elbeszélésből is jól látható a keresztény közösség megnyilvánulása veszély, üldöztetés idején. Az ima Istenhez száll, amelyet az Úr meghallgat és véghez visz egy elképzelhetetlen és remény nélküli szabadulást Angyala közbenjárásával – magyarázta a híveknek a Szentatya.

Ez a történet egyes részeiben emlékeztet Izrael szabadulására az egyiptomi rabszolgaságból, a zsidó húsvét eseményére. Az Angyal segít Péter esetében is, akinek hasonlóan Izrael népéhez gyorsan kellett cselekednie.

Az Angyal segítségnyújtása Krisztus feltámadását is eszünkbe juttatja – magyarázta még a Szentatya. Az Apostolok Cselekedetei szerint „egyszerre csak megjelent az Úr angyala, a helyiséget pedig fény árasztotta el. (Az angyal) oldalba lökte Pétert, s fölébresztette” (ApCsel 12,7). A fény az Úr Húsvétjának megszabadító világosságára emlékeztet, amely győzött a sötétség és a rossz felett. Az Angyal Péterhez szólt: „vedd magadra köntösödöt, és kövess!” (ApCsel 12,8)

János evangéliumában is felfedezzük Jézus feltámadása után a Tibériás tónál történt esemény alkalmával, amikor Jézus kétszer is azt mondja Péternek: „Kövess engem” (Jn, 12, 19.22). Ez a követésre szóló erőteljes meghívás azt jelenti: csakis magunkból kilépve Jézus nyomdokaiba lépve és az ő akarata szerinti cselekedet által nyerjük el a valódi szabadságot – mondta a Szentatya.

Ezt követően kitért Péter börtönfogságának másik jellegzetességére, amely szerint „míg Pétert fogva tartották a börtönben, az Egyház állandóan imádkozott érte az Istenhez” (ApCsel 12,5) Péter pedig aludt (vö. ApCsel 12,6). Ez a viselkedés veszély idején elsősorban különösnek tűnhet, azonban a nyugalomról és a bizalomról szól. Péter bízik Istenben, tudja, hogy együttérzéssel van iránta közössége és imádkozik érte, ezért az Úr kezeibe ajánlja magát. Nekünk is hasonló módon kell imádkoznunk – hangsúlyozta a Szentatya: embertársainkkal szolidaritásban Istenben bízva, aki ismer bennünket és gondoskodik rólunk, mint ahogy Jézus is mondja: „Nektek minden szál hajatokat számon tartják. Ne féljete hát!...” (Mt 10,30-31).

Péter börtönfogságát Krisztus követésének jegyében éli meg, amely által győzedelmeskedni lehet a sötétség és a szolgaság felett. Szabadulása csodálatos módon valósul meg: egy Angyal által, az őröset elkerülve, amelynek végén a börtön kapuja magától kinyílik. Ezt követően Péter és az Angyal együtt mennek mindaddig, míg Péter valóban megérti, hogy az Úr valóban kiszabadította őt, majd Mária házába megy, ahol a tanítványok imát mondanak. Ebben az esetben is a közösség válasza a veszélyhelyzetre, a nehézségre az Istenben való bizalom és az ima, amellyel egyben kapcsolatát is erősítheti az Atyával – magyarázta a zárándokoknak a pápa.

A közösség, amely elkíséri Pétert fogsága idején, egy valóban imádkozó közösség. Hatalmas öröm járja át a szíveket, amikor Péter váratlanul kopogtat és megjelenik Mária házában. Ez az Isten nagysága előtti csodálat és öröm, aki meghallgatja az emberek imáját. Péter elmeséli közössége számára szabadulását, amely által megtapasztalta, hogy Jézus követése jelenti a valódi szabadságot. Világosság töltötte el, amely által képessé vált a vértanúhalálra is azt hirdelve, hogy az Úr feltámadt. Rómában elszenvedett vértanú halála végleg egyesítette őt Krisztussal, aki ezt mondta korábban neki: „Bizony, bizony, mondom neked: Amikor fiatal voltál, felövezted magad, s oda mentél, ahova akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karod, s más fog felövezni, aztán oda visz, ahova nem akarsz” (Jn 21, 18-19).

Péter börtönfogságának és csodálatos szabadulásának eseménye azt tanítja nekünk – magyarázta a Szentatya –, hogy az Egyház és mi mindannyian megpróbáltatásoknak vagyunk kitéve, amelyek során az ima a támaszunk. Én magam is – hangsúlyozta a Szentatya – pápává

választásom óta érzem az Egyház, a hívek imájának támaszát, amelyért szívből adok hálát nektek. A kitartó és bizalommal teli ima által az Úr megszabadít minket láncainktól és átvezet bennünket a legsötétebb éjszakán is nyugalmat adva szívünknek.

Így tudunk szembe nézni a nehézségekkel, az üldöztetéssel, az elutasítással, az ellentmondással. Péter története az ima hatalmas erejét mutatja meg számunkra. Az apostol, még bilincsbe verve is nyugalmat érez tudva azt, hogy nincsen egyedül: a közösség imádkozik érte, az Úr közel van hozzá, tudja, hogy Krisztus ereje a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében (vö. 2Kor 12,9).

A kitartó és közösségi ima csodálatos eszköz a megpróbáltatások idején, amelyekkel életünk során találkozunk, mert az Istennel való szeretetközösség által embertársainkkal is egységre tudunk lépni – tanította XVI. Benedek pápa a szerdai általános kihallgatás alkalmával.

Vatikáni Rádió, 2012.05.09.
(Tengernek Csillaga, XVIII/3.)